

ДЕТСКА РАДОСТЪ

Хо-о-о!... Вижъ ги ти, поразниците! Чакай да ги пропждя! — и хукна нататъкъ. Тръгна подире му и бай Теню.

Като стигна до синура, пждарътъ спрѣ една минута и пакъ извика:

— Хо-о-о! Да се прѣждосвате, че като дойда, знамъ ли!...

— Хо-о! — обади се нѣкой отвътре. — Че ела де!

— Ахъ, поразници такива! Ще ви науча азъ какъ се краде грозде! — хукна отново пждарътъ. И бай Теню подире му.

Изеднажъ насреща имъ изникнаха ухилени Коста, Асенъ и Диню. А предъ всички се мждръше Гочо. Отстрана Савата се доближи до пждаря и сърдито се обади:

— Чаушъ, вземи си думитъ назадъ! Кога си чулъ ти моята дружина да е крадила?

— Ами ти що щещъ тука, бре? — викна зарадванъ бай

Теню къмъ Гоча.

— Заедно сме, бай Теню, — отвърна Савата. — Нали знаемъ, че у васъ нѣма кой — решихме ние да оберемъ лозето ви, и да ти го донесемъ въ къщи. Я погледни!

Марко, натоваренъ съ два пълни коша, мърдаше здравето си ухо и чакаше да тръгнатъ.

Бай Теню избърса чело и въздъхна.

— Да сте живи и здрави, моитъ момчета! Господъ да ви връща. Зимасъ съ Гоча заедно ще ви гошавамъ!

— Бравосъ, бре юнаци! — И мене объркайте! — викна размѣнъ пждарътъ.

— Ур-ра! — да живѣе бати Сава! — извика дружината.

— С-съ! Стига! — изкомандува Савата. — Ходомъ маршъ! Сега вече може да свършва гроздоберътъ! Пакъ до година — аминъ!

Константинъ Константиновъ

